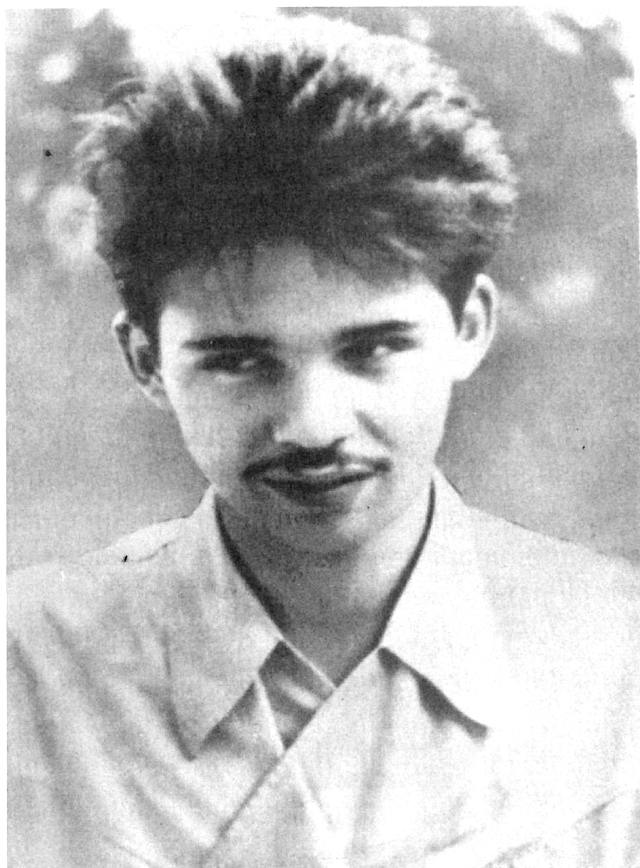

ORIZONTURI

Revistă a Societății Culturale a Elevilor și
Profesorilor din Liceul "Mihai Eminescu" Bacău
Serie nouă Nr: 10 (13) APRILIE 2006

NOI

Fondator: GEORGE BACOVIA

Azi sunt îndrăgostit. E-un curcubeu
Deasupra lumii sufletului meu.
Izvoarele s-au luminat și sună
Oglinzile ritmîndu-și-le-n dans,
Și brazi mei vuiesc fără furtună
Într-un amețitor, sonor balans,
În vii vibrează struguri străvezii
Cristalurile cântecelor grele
Și stropi scăpărători de melodii
Ca roua nasc în ierburile mele.
Eu curg întreg în acest cântec sfânt :
Eu nu mai sunt, e-un cântec tot ce sunt.

Nicolae Labiș, *Primele iubiri*

Gânduri de poet...

Mă aflu cufundat în mine, la mare adâncime. Afară se aude numai murmurul acesta ritmic, filtrat prin straturile dese străbătute, dar aici glasul meu răsună puternic, amețindu-mi timpanele; totuși la voi nu ajunge decât murmurul acesta ritmic, filtrat prin straturile dese, străbătute.

Ascultați-mi vorbele acestea, ecourile care au ajuns până la voi. Când vă voi fi ridicat afară, în lumea terestră de sus, în lumina solară, eu poate le voi fi uitat; ascultă-mi vorbele acestea, ecourile care au ajuns la voi, ca să mi le reamintiți.

Vorbele mele se amplifică ori se sparg de cupola cerului meu. Îmi port pașii pe câmpurile mele, prin pădurile bătrâne moștenite din străbuni și pe lângă complicatele construcții pe care le-am zămislit cu trudă de curând. Frații mei, oameni, vibrațiile voastre răzbat până aici și se încheagă aici într-o simfonie furtunoasă și eu mă aflu aici ca să vă înțeleg cât mai bine.

Dar un popor învălmășit de umbre și vedenii și apariții încarnate, se zbuciumă chinuitor și-ncerc să liniștesc o clipă mulțimea lor tălăzuită și să le cer să facă pace și să așeze pace în împărăția mea.

Pentru ca să vă pot auzi mai bine pe voi, pentru ca sufletul meu să guste netulburat farmecul sufletelor voastre.

(Fragment în proză, schiță de idei, prelucrată apoi în poemul *Intima comedie*)

Un autoportret (schiță în cerneală)
intitulat simbolic "Flăcările negre"

Je suis l'esprit des profondeurs
de Nicolae Labiș

Je suis l'esprit des profondeurs,
Le monde à moi est autre que le vôtre:
Le monde des forts alcools,
Là où seules les traces
De la faiblesse illusoire sont vieilles.
De temps en temps
Je monte dans votre monde
Pendant des nuits affreusement tranquilles et claires,
Et alors j'allume des feux,
J'engendre des trésors
Tout en vous étonnant, vous, ceux qui m'entendez.
Puis je redescends par des abîmes fatigants
Dans l'eau limpide, merveilleuse.
Je suis l'esprit des profondeurs,
Le monde à moi est autre que le vôtre.

Traduction réalisée par
Cojocaru Celina, XII-e D

Nicolae Labiș. Autoportret

ZIUA LICEULUI
ZIUA PORȚILOR DESCHISE

„Lauda semințelor“...

Pentru noi, Eminescu a devenit un fel de simbol pentru energie creatoare, cineva l-a sădit în sufletele noastre, iar noi trebuie să ajutăm creșterea, înflorirea și rodirea.

În fiecare an simțim nevoia să rodim puțin, însă ... în ianuarie ... a devenit o tradiție sărbătorirea lui Eminescu nu numai prin omagierea lui, ci și prin încercările noastre de autodepășire în toate domeniile.

Pe 13 ianuarie, iubitorii de literatură, artă și știință s-au întâlnit la noi pentru a fi cumva mai aproape de Eminescu.

La ora 10 a început sărbătoarea noastră... Cuvântările, momentele lirice și muzicale ne-au introdus în atmosfera firească a unui astfel de moment. Venerare, sete de cunoaștere, sete de iubire, sete de creație...

Roadele unora, variate, au fost spre împărțirea lor cu toți cei doritori căci sesiunea de comunicări a cuprins lucrări din diverse domenii: umanist, științe exacte și medicină, iar iubitorii de frumos au putut vizita expoziția de grafiti și de tablouri de la etajul al doilea.

Printre oaspeții noștri a fost și dr. Constantin Călin, de la Universitatea Bacău, care ne-a vorbit despre „roadele“ unui alt mare poet care, ca și Eminescu, ne-a fost luat prea curând dintre noi: Nicolae Labiș.

Spiritul de emulație și-a găsit concretizarea în forma unui debate, care a avut ca temă perceperea poeziei de către adolescenții de azi, dar și prin întreceri sportive.

Am încheiat momentele plăcute specifice acestei sărbători cu o seară distractivă.

În fiecare an pășim cu grijă și cu modestie pe calea pe care vrem să credem că ne-a deschis-o Eminescu prin spiritul său și ne impunem să nu fim niciodată... epigoni.

prof. Mihaela Ciobanu

ORIZONTURI NOI - Revistă a Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor din Liceul "Mihai Eminescu"- Bacău

ISSN 1582-7089

Profesor Coordonator: Chesaru Silvia

Colegiul de redacție:

Redactor șef: Panțiru Andreea, a-XII-a D

Literatură: Ostrovschi Irina, a-XII-a D

Prezentare grafică: Boghiu Ana-Maria, a-XII-a C

Reportaj: Tomozei Elena, a-XII-a D

Tehnoredactare: prof. Vineș Liviu și

Popa Alexandru-Dorian, a-XII-a A

Comitetul de conducere:

Director: prof. Mihaela Dughiri

Director adjunct: prof. Gabriela Toma

Nicolae Labiș

Moto:
„Eu nu mai sunt, e-un cântec tot ce sunt”
(N.Labiș, *Primele iubiri*)

Murind în preajma Sărbătorilor de iarnă și împlinindu-se anul acesta 50 de ani de atunci, am considerat că viața „puiului de cerb” cum a intrat în memoria cititorilor trebuie să ne rețină atenția măcar cu acest prilej, mai ales că Nicolae Labiș aduce prosepțime veșnicei tinereți din ținuturile Moldovei de baladă, de cântec și dor, unde se aude muzica lui Ciprian Porumbescu, a lui George Enescu, de unde își trage seva opera lui M. Eminescu, I. Creangă sau N. Iorga.

S-a născut la 2 decembrie 1935 în casa învățătorilor Eugen și Ana-Profira Labiș din Poiana Mărului, județul Suceava. Nicolae (pentru părinți Nelu) învață încă de la vârsta de cinci ani să citească, pe furiș, cărți cu basme, iar după terminarea primei clase primare, în care învățătoare i-a fost chiar mama sa, începe să compună mici povestiri și poezioare. Când tatăl trebuie să plece în concentrare ca urmare a izbucnirii războiului, mama și „cophiluțul” iau drumul refugiului ajungând, după o călătorie plină de primejdii, într-un sat din Muscel. Abia în toamna lui 1945 familia Labiș se reunește și se mută la Mălini.

După terminarea școlii primare, în 1947 este înscris la „Liceul « Nicolae Gane » cu porți de fier forjat” din Fălticeni. A locuit pe ulița Rădășenilor peste drum de fosta reședință școlară a lui Creangă, cu care se înrudește prin familia mamei. Aici, la doar 13 ani înființează un cenaclu literar, uimindu-și colegii și profesorii cu producțiile lui literare. De altfel, notele elevului Labiș arată că el s-a numărat de la început și în toți anii printre cei mai buni elevi ai Liceului, dovedind aptitudini pentru toate disciplinele și bucurându-se de admirația tuturor profesorilor. Despre cum arăta Labiș atunci, ne lasă mărturie profesorul Aurel Stino: „un cap de expresie cu trăsături sculpturale, aproape feminine, luminat de forța ochilor iscoditori, mereu parcă în căutarea de nou. Privirile îi lunecau departe și totuși era totdeauna atent iar o schiță de zâmbet larg, mirat, se asocia cu jocul complicat al privirilor sale. Chipul exprima bunătața și candoarea, încadrând o constantă meditație, colorit care progresa din an în an, odată cu valorificarea sensibilității sale.

Disciplinat, de o rară politețe, însetat de a cunoaște, s-a remarcat repede, oferind de la început promisiunea unui elev eminent, nedezmintită în toată școlăria. Împrăștiat în jurul său simpatia și interesul, păstrând o modestie plină de rară distincție tinerească.”

De la unul dintre colegii săi aflăm că „la română, când Labiș era ascultat, se făcea liniște ca-n biserică, elevul vorbea grav, clar, decis, iar profesorul invariabil se precipita spre catedră, deschidea catalogul și striga triumfător: Zece!”

În 1950 publică în ziarul „Zori noi” din Suceava și participă la Conferința tinerilor scriitori moldoveni de la Iași. La îndemnul lui Constantin Ciopraga părăsește Liceul din Fălticeni și se mută la Iași, în orașul umbrelor ilustre. Se produce, în 1951, adevăratul debut literar al lui Nicolae Labiș, când publică în revista bucureșteană „Viața românească” poezia *Gazeta de stradă*.

Activitatea literară locală îi deschide drumul spre „Școala de literatură «Mihai Eminescu»” din București unde, în 1952, se înscrie la examenul de admitere și pe care o absolvă strălucit peste doi ani. Aici e redactorul sectorului de poezie al revistei școlii, multiplicată manual, „Anii de ucenicie”, iar după terminarea școlii devine redactor mai întâi la „Contemporanul” și apoi la „Gazeta literară”.

Numele său se află înscris în registrele Facultății de Filologie din București (1954-1955) dar nu o termină niciodată, fiindcă după un semestru o abandonează pentru a se dăruia unei extrem de laborioase activități literare cerută poate de „sufletul prea grav” de care vorbește în *Biografie*

„Știu eu, mama și-a zis că mă nasc într-o zodie bună, / Și că-s merit să înving veșniciei și genună, / Dar nu știa de pe-atunci că în mine-o să pună / Suflet prea grav (...)” și din care se naște capodopera creației sale *Moartea căprioarei* pe care o publică în 1954.

În 1955 începe tipărirea *Rapsodiei pădurii* în revistele „Viața românească” și „Iașul literar” și face să-i apară în „Gazeta literară” și „Contemporanul” ciclul de *Sadoveniense*, precum și poemul *Primele iubiri*. Participă în 1956 la lucrările Conferinței pe țară a tinerilor scriitori. În același an își vede apărute singurele cărți antume: *Primele iubiri* și *Puiul de cerb*. În vacanța neverosimil de productivă petrecută la Mălini, gândește apariția unui alt volum de versuri. Cu excepția *Morții căprioarei*, Labiș își scrie între 20 și 21 de ani aproape toate poeziile ce constituie o creație cu adevărat durabilă: *Meșterul, Cosma Răcoare, Miorița, Dracul șchiop, Ștefăniță Vodă, Sunt spiritul adâncurilor, Omul comun, Baladă, Marină, Albatrosul ucis* ș.a.

La 2 decembrie își sărbătorește cei 21 de ani de viață prin câteva poezii dictate prietenilor dar, în plină desfășurare a strălucitului său talent, e victima unui absurd accident de tramvai produs în noaptea de 9 spre 10 decembrie în fața spitalului Colțea din București. Plimbat pe la mai multe unități medicale, ajunge la Spitalul de urgență unde, la doar câteva ore după accident, are puterea să dicteze unui prieten versurile din *Pasărea cu clonț de rubin*, un adevărat epitaf:

„Pasărea cu clonț de rubin
S-a răzbumat, iat-o, s-a răzbumat.
Nu mai pot s-o mângâi.
M-a strivit
Pasărea cu clonț de rubin,

Iar mâine
Puii pasării cu clonț de rubin,
Ciugulind prin țărână
Vor găsi poate
Urmele poetului Nicolae Labiș
Care va rămâne o amintire frumoasă...”

Cât stă în spital e înconjurat de dragostea și devoțiunea unei întregi generații, e vegheat zile și nopți, dar verdictul medicilor anunță fatalitatea. În cea mai lungă noapte a anului, 21 spre 22 decembrie (1956) Nicolae Labiș, ale cărui ultime cuvinte au fost „oxigen, oxigen”, moare cu un trandafir lângă obrazul tras de suferință. În ajunul Crăciunului, după o adunare de doliu la Casa Scriitorilor unde este evocat de mai mulți confracți, cortegiul funerar străbate Bucureștii și, ajuns la Cimitirul Bellu, înainte de a încredința pământului trupul lui Labiș, face un ocol pentru a poposi o clipă în fața mormântului lui Eminescu, poate ca urmare a destinului comun, acela de a fi murit prea trineri.

Chiar și așa, poezia lui Nicolae Labiș, care poate fi socotit, prin destin și structură, adolescentul literaturii românești, este o meditație asupra propriei condiții umane. Vrajit de spectacolul lumii, el evocă miracolul copilăriei, spaima ieșirii din starea de inocență și acceptă, nu fără dezbateri lăuntrice, procesul unei dramatice maturizări, autoexprimându-se cu îndrăzneală, fără nici o artificializare a gestului, într-un moment când spiritul altora se mișcă printre repere convenționale. Intuind muzica limbii române și făcând lumea să cânte pe un sunet propriu, de neconfundat, poezia lui Labiș, străbătută de generoase elanuri și de o patetică nevoie de idealuri, a devenit un simbol și un punct de reper pentru o întreagă generație de poeți.

Vă invit să faceți un exercițiu de imaginație prin care să auziți glasul poetului citindu-vă următoarele dintr-un carnet de însemnări:

„În poezia mea veți intra ca-ntr-un sat de munte: veți vedea întâi «neobișnuitul». Veți remarca frumusețea sălbatică a locurilor; iarna veți simți în nări miros de lupi și de fum; vara, miros de fân și de rășină - totul îmbibat cu ceva care aduce a sudoare și a pământ, pământ adânc. Veți privi luna mare, familiară și apropiată de pe cerul nostru nefresc de senin, veți asculta toate poveștile cu stafii și strigoi precum și împușcăturile ce mai vivesc răzleț între munți.

Veți afla despre flăcăii noștri că-s voinici ca brazii sau unii becisnici ca tufa.

Despre fetele noastre că-s ca florile de cicoare sau de cucută.

Dar pe încetul totul va prinde contur și după mai îndelungată conviețuire veți intra în firea adâncă a vieții poeziei mele, ca în adâncul vieții, pătimașea a unui sat de munte.”

Nu ezitați să-i cunoașteți poezia și gândurile!

Prof. Silvia Chesaru

PETRE ISACHI- „PSALMII ARGHEZIENI ȘI PROBLEMA DEVENIRII CREȘTINE”

Dumnezeu e adorat și negat. ”Amestecat în ceață și tăvălit în stele” sau permanent culcat în tină. Și afirmație și negație. Patos și răceală. Există o permanentă tensiune a demersului cognitiv uman care se traduce în creație uneori prin atitudini paradoxale deoarece, așa cum spunea Arghezi, ”tot omul e ros de un vierme și obsedat de un el însuși inexistent, de ceea ce ar fi dorit el să fie.”

Psalmii arghezieni propun un univers de trăiri contradictorii, frapante mereu prin intensitate și inovația expresiei. Propun lectură, meditație și dispoziție pentru a-i înțelege.

Printre cei pe care psalmii arghezieni i-au îndemnat să se aplece spre meditație se numără și colegul nostru, profesorul Petre Isachi. O dovedește eseu intitulat „*Psalmii arghezieni și problema devenirii creștine*” apărut la Editura Psyhelp, Bacău în 2003.

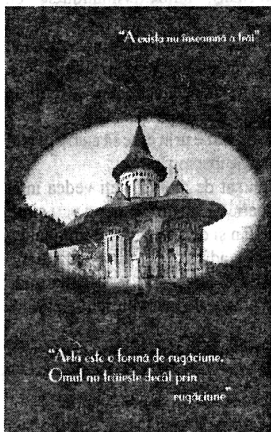
Nu e o lucrare pe care s-o deschizi la întâmplare și s-o citești. Cere lectorului aplecare, inițiere, lectura fiind un test de logică destul de solicitant deoarece autorul apelează frecvent la concepte filozofice, mai ales din opera lui Kierkegaard.

Însumând aproape 160 de pagini structurate în șapte capitole, lucrarea ilustrează faptul că nu întâmplător Arghezi a ajuns chiar la modă cu *Psalmii*. Problemele aspiritualității devin din în ce mai mari și mai grave într-o societate care-și pierde cultura pentru că cel mai greu este a crede, pentru că omului contemporan îi este imposibil să se mai încreadă în puterea harului.

Este vorba deci, în acest eseu, de o punere în cu totul alți termeni a problemei devenirii creștine.

În capitolul „Metafizica psalmistului” autorul prezintă comparativ profilul scriitorului mistic și al celui al cărui îi este specific nihilismului și demonstrează mereu prin apelul la poezia argheziană că fondul sufletesc al psalmistului e plămădit din credință chiar dacă uneori se îndoiește. ”Credința care nu se îndoiește este o credință moartă” este ipoteza la care aderă și Petre Isachi. Un autor este productiv și actual dacă, prin opera sa, continuă să aibă ceva de spus tuturor receptorilor ei. Acest adevăr se verifică mai ales în cazul poetului religios la care valoarea subiectivității reprezintă sensul întregului mesaj.

Devenirea creștină în psalmii arghezieni se descoperă cititorului prin analiza complexă a acestora, analiză ce are în vedere spațiul, temporalitatea, muzicalitatea, misticismul și poezia. Eseau este o incitantă chemare la reflecție prin noutatea discursului propus.

Una din întrebările imanente ale lucrării vizează natura muzei argheziene. Apelând la cele trei funcții de bază pe care le presupune creația poetică: memorie, fantezie și inspirație, Petre Isachi crede că acest amestec de sacru și profan din lirica psalmistului se naște din beția dionisiacă și atmosfera apolinică, dar se săvârșește în sensibilitatea divină.

Psalmul incită atât de mult tocmai pentru că dă posibilitatea psalmistului de a se identifica prin rugăciune cu Ziditorul Suprem, condiția acestei poezii fiind acordul fundamental cu Universul.

Prin aplecarea asupra raportului existent între forma de conștiință religioasă și cea poetică, autorul ajunge la constatarea la care subscriem, că unicitatea psalmilor e dată de alunecarea poetului spre călugărul Arghezi. De aceea, lumea sufletească a individului Arghezi se circumscrie unui timp subiectiv, patetic, al artei opunându-se timpului cosmic. Prezentul atemporal este așadar timpul psalmilor arghezieni.

Extraordinara capacitate argheziană de a corporaliza abstracțiunile, lupta cu vocabula și căutarea permanentă a cuvântului care să exprime inefabilul sunt analizate de autor în capitolul „Muzicalitatea Psalmilor” unde mărturisește: „Muzica psalmistului rezultă în deplinătate și puritate divină din cuvântul intelectual aflat la apogeul lui.”

Cititorii eseului vor avea posibilitatea de a verifica acest apogeu deoarece lucrarea este întregită printr-o înglobare a psalmilor arghezieni, expresia poetică fiind susținută cu ilustrații ce au tematică religioasă. Autorul evită astfel o expunere predominant conceptuală și oferă receptorilor și obiectul în sine al eseului.

„*Psalmii arghezieni și problema devenirii creștine*” va oferi celor inițiați o viziune inedită și problematizantă iar celor „profani” va deschide orizonturi noi de receptare, îndemnând la meditație după o lectură inițială. Înțelegând imperfecțiunea ca descoperire ulterioară de noi semnificații, credem că vor adera la spusele lui De La Rochefoucauld: ”Există unele lucruri frumoase care păstrează mai multă strălucire când rămân imperfecte decât când sunt desăvârșite.”

Prof. ROȘU ROXANA

La première date importante dans l'histoire de la Francophonie fut 1880 : cette année-là, le géographe français Onesime Reclus inventa le terme «francophonie» pour définir l'ensemble des personnes et des pays utilisant le français.

Depuis cette date, tous les ans, au mois de mars, les francophiles du monde entier ont l'occasion de montrer leur attachement à la langue française. Le 20 mars c'est une journée de fête pour 170 millions de locuteurs qui vivent sur tous les continents, mais également pour plus de 60 pays membres de l'Organisation Internationale de la Francophonie. Un des symboles de l'O.I.F. est le drapeau officiel, qui réunit 5 couleurs jaune, vert, violet, rouge et bleu-représentant les 5 continents.

Le sommet international des pays ayant le français en partage rassemble, tous les 2 ans, les chefs d'État et de gouvernement des pays francophones de tout le monde. Le sommet doit mettre en œuvre la politique internationale et doit coordonner les grandes lignes de la coopération pour les années à venir. Présidé par le chef d'État ou de gouvernement du pays hôte, il élit, tous les 4 ans, le Secrétaire général de la Francophonie.

Le premier sommet a été convoqué en 1986 par le président français François Mitterrand et a rassemblé 42 participants. Les sommets suivants ont été organisés, en ordre chronologique, par : le Canada, le Sénégal, la France, l'île Maurice, le Bénin, le Vietnam, le Canada, le Liban, le Burkina Faso. En septembre 2006, c'est la Roumanie qui va organiser le XI-e Sommet de la Francophonie, à Bucarest. Le thème des multiples manifestations sera „La Francophonie vers la société informationnelle et l'éducation pour tous". Notre pays, pour la première fois en Europe (excepté la France),

Reçoit ce sommet, événement qui représente en même temps le vingtième anniversaire du premier sommet de la Francophonie.

Tout au long de l'année 2006, une autre série de manifestations sera organisée à travers l'espace francophone, pour célébrer le centenaire de la naissance de Léopold Sédar Senghor (1906-2001). Poète et homme d'État (le premier président de la République du Sénégal), Senghor est le père fondateur de la Francophonie. En 1984, il fut la première personnalité «noire» à intégrer à l'Académie française, s'inscrivant ainsi dans la galerie des «immortels». Senghor s'est déclaré un adepte de la «négritude», mouvement politique et littéraire qui défend l'idée d'une „civilisation négro-africaine" et qui lutte contre les préjugés racistes de l'époque. Pour Senghor, la culture noire trouve sa force dans ses ancêtres et dans la nature, l'esprit intuitif des Noirs s'opposant ainsi à l'esprit cartésien des Européens. C'est toujours lui qui a soutenu la nécessité de protéger et de promouvoir la diversité culturelle et linguistique, idée qui reste profondément actuelle.

Dans le poème «Hymne à la nuit africaine», Senghor se rappelle les nuits de son enfance passée en Afrique et les sentiments de peur, d'admiration et d'espoir qu'elles lui inspiraient: „Nuits d'enfance, Nuit bleue Nuit blonde ô Lune!/ Combien de fois t'ai-je invoquée ô Nuit! pleurant au bord des routes,/ Au bord des douleurs de mon âge d'homme? Solitude! et c'est les dunes alentour./ Or c'était nuit d'enfance extrême, dense comme la poix. La peur courbait les dos sous les rugissements des lions"...

Prof. Mihaela Mazilu

Mon amour...

Il pleut de nouveau...Les hommes renoncent à leurs badinages, en cachant leurs masques et les bourgeons sortent. Bourgeons d'arbres tressaillissant de printemps, bourgeons de fleurs qui veulent naître, bourgeons de souvenirs... Le monde est un souvenir...

Nous sommes nos propres hôtes, capturés dans le présent et dans la sensation de l'illusion d'avoir vécu. L'air qui nous entoure tresse le coulement de son cher vent, en réveillant des frémissements. Une eau d'outre-ciel fait une escale pour les arroser, goutte à goutte, plus vive que nous. Elle tombe sur les cheveux, suinte en traversant le front, les arcades, elle transperce les yeux et sur un visage à accents de douleur, des larmes coulent, larmes d'eau douce.

Au loin, pour étancher sa soif, l'évocation prend des formes. Un regard flamboyant, mais sans expression, fixe et braqué sur toi, creusé dans ses arcades sur un visage coloré par deux pétales de coquelicot, foncé par des sourcils inclinés d'éternel étonnement. Une bouche petite et méchante, qui ne rit presque jamais, et aucunement pour toi. Et un rideau. Un rideau blanc, qui fait que l'inquiétude disparaisse et avec elle, le loin de vos regards. Ce n'est pas que maintenant que tu regardes, car ensuite tu peux le nier, nier d'avoir osé, nier d'avoir été tout près, car tu peux te dire que le tout n'a été qu'une illusion. La vérité, jamais ne pourrait être si belle!...Et encore deux âmes si différentes, séparées par les ténèbres de l'inconnu, rapprochées par l'utopie d'être des idéaux.

C'était un vrai kaléidoscope, mon amour...

Ana-Maria Boghiu, a-XII-a

Fecioara Maria în Divina Comedie

a lui Dante Alighieri

„Slăvitul nume al florii ce-o invoc și zi și noapte”

Aflat la jumătatea vieții, circa treizeci de ani, Dante își dă seama că a rătăcit calea cea dreaptă, cea virtuoasă și se trezește într-o pădure deasă. Pe când se socotea pierdut, îi apare în preajmă poetul latin Virgiliu care se oferă să-i fie călăuză, povestindu-i că o prea frumoasă doamnă i-a poruncit să-l caute pe Dante și să-i fie călăuză și sprijin moral. Dante află că această doamnă, Beatrice, fusese la rândul ei trimisă de “o doamnă”:

“Prea bună în cer o doamnă-amaranic plânge/ de pasul greu spre care drum îți cer;/doar ruga ei județul aspru îl frânge.”

Dante, din respect, nu rostește numele sfinte în *Infern*, astfel că Fecioara Maria apare cu denumirea de “o doamnă” care înduioșată de rătăcirea lui Dante, a cerut pentru acesta ajutor. Astfel, Fecioara Maria, “prea buna doamnă din cer”, a cărei rugă “județul aspru îl frânge”, este cea care o cheamă pe Beatrice să-i vină în ajutor poetului “ce-n lume de dragul tău s-a dezlipit de gloată”, punând astfel în mișcare întregul itinerar al pelerinului Dante.

Fecioara Maria este întruchiparea virtuților supreme dăruite omului prin harul lui Dumnezeu; în ea se află, așa cum spune Sfântul Bernard, “*tot ce-n om bun și curat s-arată*”. În mod curios, dar nu inexplicabil, se fac mai multe referiri concrete la virtuțile Mariei în *Purgatoriu* decât în *Paradis*. Maica Domnului nu este, așadar, numai modelul suprem de credință, ci și un exemplu de nădejde și îndurare, ea întruchipând toate cele trei virtuți pomenite în întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel: “*și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea.*”

În drumul lui, Dante întâlnește duhuri care cântă un imn religios închinat Fecioarei Maria: “*Salve Regina*”. Este un imn adresat Fecioarei Maria compus probabil de Sfântul Bernard, inclus în slujba de seară și cântat aici de cei ce nu au avut parte de doctrina creștină și, implicit, de iertarea păcatului strămoșesc.

Când Dante se întâlnește cu sufletele celor ce s-au făcut vinovați de păcatul lăcomiei și invidiei, i se aduce încă o dată aminte de contrastul cu virtutea Mariei, pusă în evidență cu prilejul nunții din Cana Galileii, când ea îl îndeamnă pe Iisus să schimbe apa în vin, atunci când vinul gazdelor se terminase.

Mânoșii sunt cei ce nu au respectat exemplul de blândețe oferit de Fecioara Maria, care îl dojenește ușor pe copilul Iisus atunci când, după relatarea evanghelică,

El este dus la Templul Ierusalimului la vârsta de doisprezece ani și, rămânând în templu pentru a discuta cu învățații și nefiind găsit de Iosif și Maria decât după trei zile de neliniștită căutare, mama Sa îi spune: “*Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa ? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați.*”

Aproape de miezul nopții, Dante, obosit, e gata să adoarmă, când o ceată de duhuri penitente se apropie în fugă. Sunt nepăsătorii, care se pocăiesc acum, evocând exemple de sfinți și zei care au săvârșit fapte bune și folositoare, cu zel, printre aceștia fiind și Fecioara Maria, ca exemplu de zel, opus

nepăsării. Această doamnă, Fecioara Maria, apare în visul lui Dante ca să-l stimuleze să lupte împotriva atracției bunurilor pământești, a necumpătării, ea fiind exemplu de cumpătare, simbol al rațiunii.

Urmându-și drumul, cei doi poeți aud glasuri ale duhurilor penitente, care invocăilde de sărăcie, modestie, dărnicie, generozitate opuse zgârceniei. Astfel, ca exemplu de viață trăită-n sărăcie dar plină de virtute este Fecioara Maria care a voit să nască într-un staul: << *Sărăcă-ai fost rostea odinioară,/precum vădește ieslea sfântă-n care/dăduși luminii dulcea ta povară*>>

Dante aude o voce care îndemna la cumpătare, la temperanță pe lacomi așa cum a procedat Fecioara Maria la nunta din Cana Galileii. Ea este primul exemplu biblic care, în contrast izbitor cu “gloata care lăcomia fără saț spășește”, cu gândul la oamenii însetați, nu s-a îngrijit pe când era pe pământ să-și

potolească propria foame.

În mijlocul flăcărilor își ispășesc pedeapsa desfrânații care intonează cântece de castitate șiilde de virtute. Aceste suflete strigă din foc pilda de castitate a Fecioarei Maria care, atunci când află de la îngerul Gavriil că-L va naște pe Iisus, îi spune: “*Cum va fi aceasta de vreme ce eu nu știu de bărbat?*”. Ajungând în Paradisul terestru, Dante aude, în cadrul unei procesiuni: “... << *Fii pururi preamărită/ între femei și pentru-a tale daruri,/ fecioară sfântă- n veci de veci slăvită* >>” Acestea sunt cuvintele, puțin modificate, cu care arhanghelul Gavriil i-a vestit Fecioarei Maria că va naște pe Mesia. “*Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei...*”. Primul cânt, imn ascultat de Dante în paradis este unul adresat Fecioarei Maria, *Ave Maria*.

Urcând în alt cer, Dante vede : “ *Iubiți dreptatea voi care judecați pe pământ* ”, și arată că din iubirea Sa nemărginită, Dumnezeu a lăsat ca Fiul Său să se întrupeze din Fecioara Maria. Înaintând prin Paradis apare o flacără sub forma unui trandafir; în jurul acestuia sunt lumini în formă de crini. Răsună un imn de slavă, iar la apariția arhanghelului Gavriil flacăra se întoarce în Empireu. Celelalte duhuri intonează cântarea bisericească : “ *Împărăteasa cerului ...* ”. Toate aceste apariții sunt încărcate de simboluri creștine: flacăra-trandafir este Fecioara Maria; crinii sunt apostolii lui Hristos.

Când Dante, rugat de Beatrice, își ridică privirea spre a o contempla pe Fecioara Maria, “ *roza-n care divinul verb s-a întrupat*”, îi mulțumește lui Hristos pentru că s-a înălțat în Empireu, îngăduindu-i să vadă sufletele în acest cer, “ *ca să-i zăresc Te-ai înălțat din loc,/ căci nu sunt vrednici ochii mei de Tine*”, iar mai departe recunoaște că prin Înălțarea cu trupul la cer, Fecioara Maria se bucură și ea de această preamărire, devenind nu numai “ *slăvitul nume-al florii ce-o invoc/ și zi și noapte*” pe pământ, ci mai ales “ *steaua ce mai mândru arde-n foc*” în Empireu. Privilegiul deosebit de a o privi pe Fecioara Maria se transformă într-o viziune tulburătoare, aproape imposibil de descris în care Dante privește cu devoțiune flacăra asemenea unei flori, ce reprezintă pe Fecioara Maria, și vede cum coboară asupra ei o lumină ce-o încoronează.

Un imn al arhanghelului Gavriil o invită să se întoarcă în Empireu: “ *Sunt Dragostea-ngerească și colind/ în jurul poalei ce ne-ascunde dorul/ și bucurii-mprăștie strălucind;/ și voi roti până ce sus feciorul/ ți-l vei urma, ca pătrunzând tăria,/ Fecioară Sfântă, să-i sporești prigorul*”

La apariția arhanghelului Gavriil, Fecioara se înalță. Duhurile fericitorilor intonează într-un glas numele Fecioarei. Fecioara Maria este “ *regina preamărită de-acest regat*” unde se află îngerii și sfinții, astfel încât ea este Regina Raiului și Regina Îngerilor. Îngerii se rotesc în jurul “ *flamurei divine*” a preaslăvitei Regine a Cerului. Ceea ce preaslăvesc îngerii este “aurora”, inefabila frumusețe a Fecioarei Maria, care domnește într-o sferă unde atât sfinții cât și îngerii își găsesc loc. Dante o vede pe Fecioara Maria și o descrie astfel: “ *Zâmbea de sus cântării lor și horii/o negrăit de dulce frumusețe,/ce sfinții-mbucura și zburătorii*”

Din acest moment intervine o obligație a limbajului poetic de a nu descrie obiectul, ci de a-și descrie propria incapacitate de a descrie obiectul: “ *Dar n-aș răzbi-n cuvinte îndrăznețe,/ nici de-aș fi-n grai bogat ca-n fantezie/s-aștern în vers lumina-acelei fețe.*”

Ar fi într-adevăr cu neputință să descrii măcar o părticică din acea desfătare a preafericitorilor care o contemplă. Sfântul Bernard, dând glas unor sentimente de profundă afecțiune față de Fecioara Maria,

îl îndeamnă pe Dante să privească chipul Fecioarei care seamănă atât de mult cu al lui Hristos, ea fiind cea mai apropiată de El și în măsură să-i înlesnească accesul spre Acesta: “ *Privește fața maicii lui Hristos/ căci strălucirea Precistei Marie/te-o vrednici să cați către Hristos*”

Privind-o pe Fecioară poetul o vede în mijlocul îngerilor: “ *văzui atunci atare bucurie/ plouând asupra ei din cele sfinte/făpturi făcute a zbură-n tărie/ că tot ce mi-a fost dat să văd nainte/ nu m-a uimit astfel, nici mi-a vădit/ atât din chipul sfântului Părinte*”

Relația specială dintre Fecioara Maria și îngerii se dezvăluie în toată măreția ei abia aici, în *Paradis*. Poetul observă un înger care intonează faimosul imn de laudă “ *Ave Maria*” repetat în cor de toți îngerii și fericirii din paradis: este arhanghelul care a adus Buna Vestire Gavriil: “ *Iar îngerul ce-n preajma ei pripit/ dintâiu-ajunse, aripile-și întinse,/ cântând Ave Maria măiestrit./ De pretutindenii duhurile-ncinse/ răspuns îi dară-n cor, din mii de guri/ Și fice văz tot mai senin se-aprinse.*”

Acesta este unul dintre momentele cele mai sublime din istoria cultului Fecioarei Maria, acesta ce apare ilustrat în cântul final al *Divinei Comedii*, în care Bernard de Clairvaux înalță un imn de slavă Preasfintei Fecioare. În mare parte acest imn este inspirat din scrierile lui Bernard despre Maica Domnului, această cântare de slavă, începând cu paradoxul: “ *Fecioară, maică a Domnului și fiică/ soroc nestrămutat al vrerii sfinte/ce mai presus de ființe te ridică*” este ca o încununare a întregii *Divine Comedii* și a întregii istorii descrise în capitolele precedente ale acestei cărți. Pentru Dante, Fecioara Maria este “preabuna doamnă din cer” care la începutul cărții îi vine în ajutor iar spre sfârșitul ei ea este “Doamna Noastră”, “Regina Noastră”, “Regina Raiului”, “Regina Cerului” etc. Nu trebuie să uităm că acest cânt final se deschide cu rugăciunea adresată Fecioarei Maria de Sfântul Bernard și continuă, prin ea și dincolo de ea, cu celebrarea Luminii Veșnice și Iubirii “ *ce rotește sori și stele*”, Fecioara Maria fiind numită soarele din care steaua dimineții își făurește podoabă și Steaua Mării, Regina Cerurilor. Nu există în aceste versuri de încheiere nici măcar o singură referire explicită la Fecioara Maria, sau poate că dimpotrivă întreg cântul se referă la ea, ca la făptura care a inițiat această viziune, ceea ce ar fi în perfect acord cu rolul jucat de Fecioara Maria pe tot parcursul poemului în calitate de Muză cerească, a cărei intervenție, descrisă de Beatrice în *Infern*, a făcut totul posibil. Astfel “ *Maria*” este pentru Dante “ *slăvitul nume-al florii ce-o invoc și zi și noapte*”, cântându-i “ *Salve Regină*” încă din *Purgatoriu*, devenind trubadurul ei cel mai elocvent în cânturile finale ale *Paradisului*.

Prof. Heisu Petru

ORIZONTURI NOI

EXPERIENȚE

(II)

Primăvara lui 2005 nu a fost un anotimp prietenos, cum neprietenos au fost după aceea vara și toamna. Multă ploaie, inundații, alunecări de teren, drumuri blocate, poduri căzute. Nicidecum nu era o atmosferă care să te îndemne la călătorie. Poate de aceea a și demarat anevoios proiectul excursiei din Subcarpații și Munții Buzăului. Când în sfârșit ne-am reunit cei 48 de drumeți, cu instructajul mental al fatalismului climatic deja efectuat, cu haine de ploaie și umbrele în bagaje, cu grija că ploaie ne-ar putea zădărnici accesul la punctul maxim de atracție-vulcanii noroioși, dar și cu rugăciune și credința în suflet, am plecat la drum, într-o promițătoare dimineață de sfârșit de mai. Și credința din suflete ne-a fost răsplătită înmiiit. Am petrecut 2 zile așa cum ne doream dar nu îndrăzneau să sperăm, două zile în care am făcut de toate; ne-am relaxat, ne-am extaziat, ne-am închinat, am cuțetat, ne-am recules... am învățat - cea mai eficientă formă de învățătură, experimentând.

Traseul:

Bacău- Adjud Mărășești Focșani - Râmnicu Sărat Mărăcineni Săpoca Berca Joseni - Policiori-Berca Rătești Sătuc Măgura Pătărlagele Colți - retur. Starea drumurilor nu a permis realizarea unui circuit - DN 10 în dreptul barajului Siriu fiind blocat și podul de la Mărăcineni surpat.

Obiective turistice:

- **Mausoleul de la Mărășești**, a fost construit la inițiativa Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române în perioada 1920-1924. Este alături de celelalte construcții similare de la Mărăști, Focșani și Soveja - locul de odihnă pentru mii de soldați și ofițeri români căzuți în bătăliile din august 1917 care au zădărnicit accesul inamicului spre Moldova, dar este și

argumentul, peste timp, că soldații au urmat în demnul generalului lor, acela de a arăta... că românul nu are de dat din pământul țării decât locul de mormânt". Aici, în cele 163 de cripte dispuse radial pe 18 culoare, alături de români, sute de ostași și ofițeri germani,

mulți dintre ei necunoscuți, își "petrec" veșnicia. În holul central, pentru a fi și dincolo de viața în mijlocul celor pe care i-a însoțit și încurajat în lupte, în sacofagul său de piatră se odihnește generalul - Eremia Grigorescu. În luptele din Vrancea din vara anului 1917 au pierit 480 de ofițeri și peste 21.000 de ostași dovedind că "...Pe aici nu se trece!". Printre ei, copilul Măriuca Zaharia și eroina de la Jiu, Ecaterina Teodoroiu. "Cupola Gloriei" păstrează încrustate în piatra sculptată de Ion Jalea și Corneliu Medrea, imagini ale încrâncenatelor bătălii.

Depresiunea subcarpatică Policiori - zona rezervației Păcelele Mici - **Vulcanii noroioși**. Aici trăiești impresia că ești într-o Sahara inversată - o oază de deșert în mijlocul dealurilor înverzite. Și drumul pe care-l urmezi pentru a ajunge aici întărește senzația pustului. În dreptul unei schele petroliere orbecând asemenea

nefericitului rătăcit în deșert, fără indicatoare și fără a urma un drum bine delimitat, abordezi - îngrijorat de gradul ei de înclinare - costșa ce îngustează linia orizontului. O liniște totală face ca șueratul ușor al vântului și pașii ce strivesc iarba proaspătă să pară zgomote indecente. Și când ajungi - după circa 15 min.

de urcuș pitiș - întrebarea "Mai suntem încă pe Pământ?", nu pare deloc deplasată. Mobile mai mari sau mai mici din care se scurge noroi amestecat cu sare și urme de petrol, bălți uriașe sau minuscule pe care ușor le poți acoperi cu urma pasului neatent copleșit fiind de unicitatea peisajului, împânzesc cele 10 ha ale rezervației. Nici un fir de iarbă nu pigmentează cu prezența sa peisajul maroniu cu accentele gri vineții ale noroiului proaspăt aruncat din crater.

Acest noroi s-a născut din îmbibarea cu apă a rocilor impermeabile (indeosebi argilă) iar presiunea gazelor degajate de zăcămintele de hidrocarburi din subsol îl agită continuu. Parcă ar clocoti și totuși noroiul este rece și se prelinge sub forma unor mici pâraie însoțite pe alocuri și de firave șuvițe de petrol, modificând continuu înfățișarea conurilor. Vulcanii au înălțimi cuprinse între 2 și 8m și în vârf gazduiesc micile lacuri de "lavă". Noroiul împins zi de zi la suprafață mărește permanent craterele până ce acestea se unesc dând naștere la cratere mai mari, ce au la parte superioară diametre de 2-3 m.

Vulcanii sunt activi și în perioadele secetoase. Ei se "sting" atunci când gazele nu mai au presiunea necesară împingerii noroiului la suprafață sau când coșul este acoperit. Acești "nefericiți" sunt imediat atacați de apele din precipitații ce formează pe suprafața lor adevărate labirinte de organisme torențiale în unele locuri cu aspect de canion. Un inconfundabil miros de sulf și cristalele de sare al caror gust îl simți pe buze îți reamintesc care sunt bogățiile Subcarpaților (dealuri unice în Europa prin geneza lor; s-au format prin cutarea sedimentelor cărate de râuri la marginea Carpaților) - sarea și petrolul.

Același peisaj îl redescoperim și la Păcelele Mari, câțiva km mai departe, doar că aici suprafața este de două ori mai mare și este străjuită de 3 vulcani principali. Conul acestora are la bază peste 100 m. În rest aceeași sălbăticie neobișnuită, enigmatică, unică. Unicitate - i se potrivește cel mai bine pentru că nicăieri în Europa nu mai întâlnești un asemenea peisaj. În România îl poți redescoperi, dar nu la asemenea dimensiuni, și în Transilvania, și în Moldova, aproape de Iași. Fără să vrei îți amintești de drumul accidentat, de sărăcia indicatoarelor, de lipsa de material publicitar...

La ceas de vecernie ajungem, pe rând, la Mănăstirea Rătești și la Mănăstirea Ciolanu.

Mănăstirea Rătești a fost menționată documentar prima dată în anul 1634, ca schit de călugari. Pe temelile acestuia - a ridicat în anul 1844 biserica ce o vedem și astăzi. Biserica a fost pictată în frescă de pictorul Nicolae Teodorescu și de nepotul său Gheorghe Tătărescu. Din pictura originală s-a păstrat doar catapeteasma. La iconostas- Icoana făcătoare de Minuni a Maicii Domnului îmbrăcată în argint aurit. În muzeul mănăstirii sunt expuse colecția de artă veche, broderii în fir de aur și argint, *Biblia poliglotă* tipărită la Paris în anul 1629, în limbile greacă, ebraică și latină, un fragment din *Biblia de la București a lui Serban Cantacuzino* (1688) și alte tipărituri religioase, obiecte liturgice din argint. La mănăstire traiesc 75 de măicuțe.

Mănăstirea Ciolanu situată într-un peisaj deosebit, a fost întemeiată de mai mulți călugări sihaștri la începutul sec. al XV-lea. Astăzi, retrași în rugăciune trăiesc aici 20 de călugari. Mănăstirea adăpostește valori inestimabile - părțile din moaștele Sf. M. Mc. Gheorghe și Sf. Haralambie, trei picturi realizate de Gheorghe Tătărescu, valoroase obiecte bisericești.

În satul Colți este singurul loc din țară unde există un muzeu al chihlimbarului și singurul loc unde au fost exploatare organizate. Chihlimbarul, denumit ambră de arabi, s-a format în urmă cu 40-50 milioane de ani în urmă când suprafețe mari din continentul european erau acoperite de păduri de pini uriași. Cantitățile mari de substanțe rășinoase secrete de aceștia, fosilizate de scurgerea timpului, au devenit fascinante și misterioasă piatră. Are o culoare, în general, galbenă dar există și varietăți roșcate sau negru-verzui. Se electrizează prin frecare (de aceea grecii au numit-o *Electron*), arde cu flacără, se topește la 300°C, se dizolvă în solvenți organici. Datorită caracteristicilor sale era socotită piatră magică, atribuindu-i-se calități vindecătoare - în antichitate se credea că dacă purtai la gât chihlimbar numit și "*lacrimile Heladelor*" erai aparat de febră, că macinat și amestecat cu miere vindecă ochii bolnavi, că sub formă de praf alina durerea de stomac. Era utilizat și în ceremoniile religioase, la fel ca tămâia sau smirna și era foarte prețuit ca podoabă. Homer în *Odiseea* îl înscrie printre cele mai prețioase decorațiuni iar în faimoasa țiară a lui Tuntakhamon ornamentul principal era o bucată de chihlimbar.

Și peste ani atracția față de neobișnuita piatră s-a păstrat. Ea a fost folosită inclusiv ca material de construcție - altarul bisericii Sf. Brygida din Gdansk, celebra cameră din ambră dăruita de regele Prusiei țarului Petru cel Mare și care a fost furată de naziști în timpul celui de al doilea război mondial - au fost realizate din chihlimbar.

În ultimul secol chihlimbarul a servit cercetătorilor ca valoroasă sursă de informații deoarece el poate conține incluziuni diverse - gaze, grăunțe de sol, insecte sau plante fosile. Cercetând fosilele prinse în această rășină cercetătorii au identificat, în lume, în jur de 200 specii de plante și cca. 1200 specii de insecte.

Chihlimbarul din Munții Buzăului prezintă strate subțiri, 30-40 cm, dar sărăcia depozitelor este compensată de frumusețea pietrei ce prezintă nuanțe nemaiintâlnite în altă parte a lumii - roșiatic și negru verzui. Chihlimbarul de Buzău a fost numit **rumanit**.

Colți este singurul loc unde s-a exploatat chihlimbar în galerie. Aceasta s-a datorat inginerului Dumitru Grigorescu care a început aici exploatarea în galerie în anul 1920 și până în anul 1937 când minele au intrat în faliment sute de kilograme de chihlimbar în medie 150kg/an- au fost aduse la suprafață și transformate în obiecte de artă sau bijuterii. Inclusiv celebra pipă a lui Stalin a fost făcută din chihlimbarul de Colți.

Lângă fosta mină locuitorii au construit o frumoasă clădire din lemn cu verandă largă la etaj și i-au încredințat comorile și istoria satului- este "**Muzeul chihlimbarului**" ce găzduiește o colecție de roci de chihlimbar brut și prelucrat, unelte folosite la exploatare și prelucrare, pietre semiprețioase, flori de mină dar și documente despre originea comunei și istoricul mineritului. Mândria colecției este o bucată de chihlimbar ce cântărește 1857grame. "Sora" sa mai mare cântărește 3480 grame și se se află la muzeul din Buzău-este cea mai mare bucată de rumanit din lume.

La 6 km depărtare de Colți se află cătunul Aluniș. Nu îl găsești decât pe hărțile turistice detaliate, iar mai departe de el oamenii nu s-au mai încumetat să se stabilească. Dar, cei 6 km nu pot fi parcurși de autocar căci drumul este măcinat de ploile și inundațiile recente dar și de prelungita indiferență și neputință a autorităților locale care, deși au în bătaură o comoara, nu știu să prospere de pe urma ei. După cca. o oră de mers pe jos într-o continuă întrecere cu propriile resurse fizice, ajungi la biserica săpată în piatră cu 700 de ani în urmă de ciobanii Simion și Vlad și care astăzi este biserica satului. În vecinătate sunt 3 chilii săpate și ele în munte iar mai sus, răsfirate pe culmile vârfului Spătaru, alte 26 de astfel de construcții alcătuiesc cel mai spectaculos ansamblu rupestru din țară. Aceste lăcașe au fost construite în perioade diferite. Cele mai vechi sunt datate sec VI-IV î.Hr, altele au fost construite în sec III-IV e.n iar cele mai noi în sec. XII-XIII.

Când câteva ore mai târziu, prăbușit în fotoliul autocarului, rememorezi întâmplările zilei o nesfârșită mulțumire de sine, îți gădila plăcut orgoliul. Ai parcurs o experiență interesantă. Și dacă din aceeași comodă poziție te surprinzi gândindu-te la o viitoare destinație, atunci... "următoarea experiență!"

Prof. Maria Lupașcu

MUZICĂ, DANS ... TINEREȚE!

Începând cu anul 2000, la inițiativa ISJ Bacău și a Casei de Cultură, s-a declanșat un șir de concursuri între licee numit PREUNIVERSITARIA. După tragerea la sorți pentru concursul de anul acesta, Liceul "MIHAI EMINESCU" a trebuit să concureze cu Colegiul Pedagogic "ȘTEFAN CEL MARE".

Pregătirile pentru spectacol au început din timp prin alegerea momentelor artistice pe care le vom prezenta.

La majorete și dans modern, trupa EXPLOZIV s-a antrenat câte trei zile pe săptămână, iar ca rezultat dansurile s-au dovedit a fi interesante și antrenante.

Pentru noi, moda a fost ceva nou, fetele participante creându-și singure rochiile, inspirându-se din lumea muzelor.

Ion Luca Caragiale a fost prezent și anul acesta printre noi, cu o scenă din "D'ale carnavalului".

La secțiunea muzică ușoară, solista Ojoc Mihaela a interpretat două melodii din repertoriul internațional. Echipajul, format din trei elevi cu

remarcabile cunoștințe din diferite domenii, a participat la proba de cultură generală.

Tot programul, inclusiv participantele la concursul de frumusețe, care s-au descurcat de minune, a fost prezentat de Iulian și Iuliana.

La toate momentele artistice au contribuit cu sugestii și domnii profesori din liceul nostru.

Concursul s-a desfășurat după cum ne-am așteptat, totul ieșind așa cum trebuia, iar ca rezultat Liceul "MIHAI EMINESCU" a ajuns în finală cu următoarele probe: prezentarea de modă, dansul sportiv, solista și, bineînțeles, cultură generală.

Apreciez că toți concurenții sunt mulțumiți de rezultate, iar conducerea liceului a mulțumit public, prin stația radio a școlii, tuturor celor care au adus din nou școala noastră în conștiința concitadinilor și a înfiătorilor acestui gen de manifestări.

Sperăm rezultate la fel de bune pe viitor.

Sabău Gabriela, a-XII-a A

Ce e voluntariatul?

În zilele noastre conceptul de voluntariat este prea puțin cunoscut iar foarte multe persoane nu știu despre ce este vorba și interpretează greșit acțiunile voluntarilor și ale coordonatorilor centrelor de voluntariat.

Voluntariatul te poate ajuta în dezvoltarea ta personală și îți oferă un cadru prielnic pentru dezvoltarea diverselor abilități și acumularea de experiențe utile pentru viitorul tău. Misiunea voluntarilor este de a sprijini grupurile defavorizate din cadrul comunității noastre, prin programe sociale și educaționale.

Fundația de Sprijin Comunitar este o organizație de utilitate publică. Aici, o parte din copiii străzii au găsit afecțiune, educație, dragoste și șansa de a o lua de la început iar persoanele vârstnice beneficiază de consiliere, îngrijire și recuperare medicală, socializare și activități recreative. Voluntarii merg și stau cu bătrânii și copiii, îi ajută și le oferă prietenia.

În cadrul liceului nostru, în urma campaniei de recrutare de voluntari, s-a înscris un număr de 30 de elevi, care vor să devină voluntari în cadrul Fundației de Sprijin Comunitar, iar în prezent sunt 15 voluntari activi.

De multe ori, când voluntarii promovează conceptul de voluntariat, sunt întrebați de unele persoane dacă vor fi plătiți pentru munca lor. Însă a fi voluntar înseamnă a desfășura o activitate din proprie inițiativă cu scopul ajutorării altei persoane fără a primi în schimb recompense materiale.

Voluntarii oferă timpul și resursele lor fără a cere nimic în schimb, dar primesc recunoștința celor din jur și mulțumire personală.

Diana Robu, a-X-a B

Floarea de crin

[Fragment]

Era o nemișcare stranie acolo și nu se auzea nimic: nici freamătul obișnuit al brazilor, nici măcar apăsarea pașilor pe firele înalte de iarbă. Parcă apa ar fi înghițit toată viața dimprejur, doar ea căzând neîncetat în semnul nepieirii. Îi fu ușor să bage de seamă că nu era nimeni și un fel de magnet al ei îl atrase repedê. Dar, când scoase din pârâu clepsidra cu apa vie, un scâncet de copil nărui perfecțiunea. Se auzi din aval, de sub o răchită bătrână.

Vrăjitorul merse să vadă și se convinsese că nu fusese o nălucire. Un băiețel cu obraji ca foile de roză, seducător precum lumina nopții aceleia, stătea cu piciorușele în apa rece, jucându-se cu sora oglindită a lunii. Fusese încredințat zânei. Dar se vede că, deși știa că n-avea să-l ia în singurătatea sa, ea voise ca și vrăjitorul să-l vadă.

Acesta, aflându-l atât de firav, se temu pentru el, așa încât rugă șoptit zâna din adânc să-l ia în grija ei. Se vede că ea îl auzi căci de îndată ieși din apă o luntriță din frunze și flori albe de nufăr. Vrăjitorul înțelese și-i fu recunoscător. Așeză copilașul în ea, învelindu-l cu plăpumioara moale din muguri de salcie ce se găsea acolo, și-l împinse pe apă. Dar în loc să se lase purtată de unde, luntrița fu luată de zână în adânc, în palatul său, să crească ea însăși copilul care știa ea că nu și-ar fi găsit locul printre oameni.

Măhnit de neatenția sa, vrăjitorul se întoarse la cabană. Umbrele lunii îi păreau vii și parcă îl trăgeau înspre pământ. Gândul eșecului făcea întunericul și mai negru, dar nevoia de schimbare îl îndemnă cu stăruință să continue

totuși. El o ascultă. Merse în grădină și se așeză în genunchi în fața florii de crin. Apa vie se zbătea de peretele de sticlă al clepsidrei în mâna-i tremurândă și înghițea neconținut lumina poezilor. Lăsă câte o picătură în creștetul petalelor, să-și facă drum până la nectar. Când se scurse și ultima... Petalele se înălțară și deveniră chip alb de fecioară cu ochi verzi ca frunzele de-abia ieșite din muguri. Trupu-i plin de grație nepământeană crescă între falduri subțiri și ușoare de mătase la fel de verde, dezmiertat de un păr lung, atât de fin precum razele aurii ce-ți joacă pe gene când privești

la soare cu ochii semideschiși. Stând cu picioarele ei mici în pământ, încântătoarea ființă căuta cu privirea rămasă de floare la vrăjitorul ingenuncheat în fața ei, uimită parcă de frumusețea lui. Gingașa femeie nu-i vedea decât sufletul și sărmanul vrăjitor era copleșit. Nu putea să-i conteste desăvârșirea.

Singurătatea plecă în suflete noi, mai cu seamă de poeți fără muză, căci ale lor erau acum prea pline ca să-i mai lase și ei loc. Le mai lipsea doar amintirea trecutului..

Ana-Maria Boghiu, a-XII-a C

VISUL

Era liniște. Deodată coana Filipeta auzi un zgomot pe coridor și două bubuituri în ușa sa dublă.

-Cine naiba să fie la ora asta!? Era trecut de nouă seara și Filipeta își pregătea masca de castraveți pe care, ca în fiecare seară, avea să și-o întindă pe față la zece fix. Intrebă enervată:

-Cine e la ora asta ?

-Eu sunt, spuse un glas sfârșit, gătit parcă de un plâns abținut. Filipeta gândi că iar o altoise Miluță pe Aglaia.

-Intră, Aglaio, ce-i cu tine la ora asta?

-Bine că mi-ai dat drumul, nu mai puteam de urât. Am vorbit singură până acum, dar trebuie să spun cuiva, că altfel explodez.

-Ce s-a întâmplat, Aglaio?

-Am visat ...

-Ce-ai visat?

-Am visat că Jose Armando va fi omorât!

-Cum!!!

-Da! am visat că va fi omorât!

-Vai, da'ce veste mi-ai dat!Nici nu știu dacă voi mai putea dormi la noapte.

-Nici eu nu voi putea dormi!

-Auleu!ne-am luat cu vorba și începe telenovela! Cele două dame se așezară confortabil pe fotolii:

-Aglaio, n-am pierdut nimic, abia începe!

-Slavă Domnului! ce sperietură am tras! Timp de o oră nu se mai auziră decât suspine și oftaturi.

-Filipeto! a murit!

-Taci, tu, că nu-i chiar mort, îl salvează Apolonia.

-Tu nu vezi, femeie, că-i plin de sânge ?

-Nu-i mort, dragă, nu-i mort!Mi s-ar fi zbătut un ochi dacă ar fi fost mort.

-Și eu când ți-am spus că l-am visat azi-noapte. Visurile nu minte! Toată ziua am stat cu inima la gură. Mi-am imaginat în toate felurile cum poate să-l omoare.

-Dacă îți spun eu că nu-i... îl salvează!

-Nu-l salvează, Filipeto! L-am visat rău! Visurile nu minte.

-Eu cred că Apolonia o să ajungă la timp.

-Lasă-mă, femeie, cu Apolonia ta !

-Visu-i vis și dacă vrei să știi, mâine dimineață o să afli de la mine că-i mort de-a binelea.În fiecare noapte îl visez și ...

-Aglaio, parcă-l aud pe Miluță strigând pe balcon. Ai lăsat ceva pe foc?

-Auleu! Am plecat, dar știi că visurile nu minte!

Radu Andra Elena

Clasa a IX-a D

Poesis

Fără iertare

Când ai plecat
Ai luat cu tine
Acea iubire.

Acea iubire
Ce ne-a legat
Și tu ai spulberat-o.

Ai fost rațiunea mea
De a trăi,
Ai fost și astrul meu de zi,
Ai fost și luna dintre stele
Și gândurile mele.

Au curs lacrimi de cristal,
Picături de chin amar,
Sânge negru și venin
Toate-au fost de dor și chin.

Chiar dacă revii
O amintire, tu rămâi,
O amintire ce mă doare,
Iluzii...teroare...

Poesis

Poesis

Suflet prizonier

Sufletul meu îți aparține
Mi l-ai furat
Și-acum e cu tine.

E prins în lanțul tău
Și plânge...
Plânge de durere
Și țipă...

Țipă cu putere.
Dar nimeni nu-l aude
Și plânge...

Plânge-n continuare
Cu lacrimi amare.
Aș vrea să-l pot ajuta
Dar e sub robia ta.

Doar eu îl ascult
Și știu cât îl doare
E distrus...

Și din păcate, moare.
Moare cu tine-n gând
Suspînând

Și-n același timp sperând
Că vei regreta

Închiderea lui în închisoarea ta!

Diaconiță Georgiana a- IX-a B

Public și publicitate

Cățelușul șchiop

Când a deschis ochii pentru prima dată, lumina fascinantă a televizorului l-a acaparat complet. Reclamele la bere i-au luminat copilăria, așa cum cântecele mamei, din reclamele la Pampers, i-au alinat somnul agitat.

Prima dată când l-a văzut pe Moș Crăciun la grădiniță a strigat: „Busuleee...” și l-a întrebat dacă mai știe ce cadou i-a promis când l-a sunat mămica pe „linia directă a Moșului”. Oricum, Moșul nu-și prea luase salariul și se gândea serios să se facă albastru și să înceapă să țipe pe străzi „Pepsiii...Blueee...”.

La școală corul și laptele i-au ținut de foame, sete și indigestie. Realizările guvernului l-au făcut să devină un adolescent frumos, cu un nivel de lectură în sânge mai mare ca al bovinelor. La 16 ani, era incredibil de irezistibil. Își formase deja hobby-uri: pescuia sirene cu Joe, alerga zeci de kilometri cu Danone Activia, iar în zilele mai fericite se arunca în gol cu parapanta, pentru că se simțea ușor, cu stomacul plin de Kinder Bueno și Red Bull, care „îți dă aripi...”.

Ajuns la vârsta de 18 ani, personajul a votat. A ales „liber” pe cel pe care l-a văzut pe stâlpii de înaltă tensiune, pubelele de gunoi, sau chiar pe afișele lipite peste afișele contracandidaților. Săracele, numai animalele de pe Animal Planet au rămas neatînse. Nici nu s-ar fi mirat să vadă tatuată sigla vreunui partid pe dosul hipopotamului sau maimuța cu burta plină de inscripții și promisiuni electorale. S-a întrebat, o singură dată, dacă se pot numi alegeri libere, cu atâtea afișe și cu o asemenea manipulare, însă momentul de luciditate a dispărut. A fost doar o părere. I-a tresălat stomacul când a aflat prin SMS, după ce primise zece mail-uri și șapte felicitări în prealabil, că unul dintre candidați dă bere la litru dacă faci dovada votului.

Nu și-a dat seama cine a câștigat pentru că la principalele posturi de televiziune rulau știri de maximă importanță în acea zi. Cum puteai să relatezi un reportaj în direct de pe chiar câmpul unde, cu jumătate de oră în urmă, șase oi fuseseră luate de viitură? Voturi? Dar la badea Gheorghe nu se mai gândeste nimeni? Oare au fost televiziunile manipulate? Sau poate reclama cu noul aparat care te transformă dintr-un tip sedentar și obez într-un Schwarzenegger autohton trebuia reluată pentru a douăzecea oară? Dar și acest moment de luciditate dispărea când manelele vecinului îl trezesc la viață. Personajului nostru îi vine și lui chef de a ieși și el „să manifeste” chiar dacă nu știe cine a câștigat alegerile sau pentru ce „manifestă”.

După ce a agonisit ceva bani din afaceri cu televizoare Nike, aspiratoare Puma sau șepci Renault, s-a decis să-și ia mașină. Și ce model să aleagă, dacă nu noua Dacie? Într-o variantă complet nouă, acum și cu volan!

S-a căsătorit cu o puștoaică ce semăna cu fata din reclama de la Colgate. Nimic ceremonios. Mercedes-uri, beție și manele. Nu după mult timp a fost nevoit să se interneze în azil pentru cinci zile: ce să-i faci? Ratase super oferta la frigider cu televizor și D.V.D încorporat.

S-a ocupat toată viața cu ce s-a ocupat și în tinerețe... cu nimic. Bani îi făcea din țepele trase ocazional turiștilor și locuitorilor din zona rurală, dornici să-și cumpere „lăzi frigorifice din carton”, „mașini de unică folosință” sau haine second-hand marca Botezatu-Armani.

A îmbătrânit și acum îl tratează soția cu Prostatamol, că se obișnuise deja cu primele cinci litere ale numelui. Se gândeste „cum să-și petreacă veșnicia”. Deja și-a comandat sicriul: va fi din lemn de nuc, dublu cartonat, cu epitaf scris cu litere turnate în chihlimbar și vopsit în verde fluorescent.

Nici acum nu știe de ce în el și ai lui s-a aruncat cu pietre pe la toate congresele UE, de a rămas șchiop de mândria națională, pe care oricum nu o avea, sau de ce, după mii de injurii și pupături, a fost primit în NATO, lângă câinii cei mari, într-o organizație a cărei semnificație îi rămâne necunoscută.

În caz că nu l-ați recunoscut până acum, vi-l prezint: este el, cățelușul șchiop, un reprezentant al societății românești „pierdută în tranziție”.

Fiecare face parte, voit sau mai ales inconștient, din „publicul publicității”. Mesaje subliminale? Reclamă mascată? Propagandă? Orice este posibil, atâta timp cât nu realizăm condiția de sclavi. Nu numai sclavi ai televizorului, dar mai ales sclavi ai propriei persoane.

S-a demonstrat că în sângele nostru există instinctele de a ne hrăni, reproduce adăposti și ucide. Atunci de ce nu putem accepta că în sângele nostru să existe și instinctul de a cumpăra, de a achiziționa? Așa cum unui criminal i se dă apă la moară prin știrile de la ora 17.00, în același mod instinctul nostru de a achiziționa lucruri inutile sau chiar dăunătoare este hrănit cu reclame televizate, radiodifuzate sau afișate.

Cred că în curând va apărea o nouă specie „Homo Aquisitoris” sau „omul colecționar”. Noua specie va cumpăra tot ce are ambalaj strălucitor, reclamă interesantă și este complet inutil.

Pe moment trebuie să vă las. Vă salut și plec grăbită, nu de alta, dar am auzit că este „foarte ofertă” la ciorapi cu încălzire centrală.

Tomoei Elena-Aurica, clasa a XII-a D

“ZORII VIETII”

STROPII

Îți strivesc privirea
melancolică, amară ...

GÂNDUL

leagană dorința
într-o cupă infernală

STEAUĂ

sparge universul,
fragedă și-atât de pură!

SOARELE

Deschide noaptea
fără moarte fără ură ...

ZEUL

îți ciădește raiul
impregnat, mareț Eden...

ZIUA

naște bobi de genii
în realul cel solemn.

În gânduri mișună frivoli

Fiori de fericire

E singurul

Ce-atât de mult iubește

Și e iubit

De cea pe care o dorește

În mrejele de feerie.

Fantasma cerului se prăbușește

În puritatea sentimentului divin

Acum e singur și iubește;

E îmbătat de bucurie ca de vin.

Poveștea fluturului

Un fluture argintat se naște ca să zboare.

Învăță să se plimbe sub clar de lună,

Ascultă poveștile spuse de valurile de spumă

Și vede cum vântul prinde culoare.

Șimte mireasma florilor de pe nori,

Încurajează visele să evadeze.

Poate face întreaga înmărmurire să danseze

Și redă zâmbetul pe buze miilor de visători.

E norocos că are șansa să zboare

Și e trist pentru că prea curând moare.

“SALCIE”

O salcie cu fruntea aplecată

Revarsă-ndurerată pelinul cruntului trecut

Nici pasărea n-o deranjează

Prin trilul ei acut.

Adâncul sufletului e amar

Și se transfigurează-n frunze

Pelinul ei e un altar

Uitat și parăsit de muze.

O umbră grea istovește floarea

Cea dispărută-n fantezia unui mag

Respiră greu, nu îi ajunge soare

Și ochii ei se pierd în vag.

Așteaptă timpul

Care acum i s-a făcut dușman

Așteaptă Securea

Unui predecesor uman.

“SINGURĂTATE”

E singur

Iar fulgii albi îl deplasează

Într-o poveste

Și sufletul uitând trecutul dansează

Un vals

De vis zburând și peste creste.

E singur

Dar nu e trist, ci fericit,

Căci simte

Și aude galsul cel iubit...

Irina Ostrovschi, a-XII-a D*Împlinire*

Mi-am dorit mult să urc,

Dorința la capăt să mi-o duc,

Să ajung să iau de acolo de sus

Ceea ce m-a făcut atât de departe să ajung

Acum am reușit pe pământ să cobor

Și totuși dorințele încă mă dor.

Ochii îmi strălucesc pentru o clipă

Iar în mână țin ILUZIA dorită.

Nedumerire

Te întreb: de ce fluturii nu-s nemuritori,

Ce se întâmplă cu primele zori?

De ce majoritatea lucrurilor au culoare

Și de ce oamenii își pun dorințe în stele Căzătoare?

Panțiru Andra a-XII-a D**Gol**

Mă simt gol,

Și totuși plin,

Aș vrea să mor,

Numai puțin!

Aș vrea să port,

În suflet ceva,

Dar sunt gol,

Și voi MURI așa!

Mă simt gol,

Fără speranță.

Dacă nu-s plin,

De ce e viață?

Și un fior,

Trece prin mine,

Am suflet gol,

Auscus în sine.

Timpul

Acum, doar timpul

Mai poate să șteargă

Rana din sufletul meu,

Pe care nici Dumnezeu,

Nu poate să o înțeleagă!

De fapt, nu văd ce-i de-nțeles?

Așa e viața,

Merge invers.

Acum, doar timpul,

Greu și neînțeles,

De mulți considerat,

Un stres

Poate să-mi facă,

Viața mai frumoasă,

Punându-mi flori, și bucurii în față!

Răducu Ivan a-XI-a C**Visul**

În visul meu,

Vedeam trecând,

O zână fermecată.

Mergeam spre ea,

De vis uitând

Orbit de prea frumoasa față.

Și visul nu se termina,

Înțelegea,

Că îmi plăcea,

Să stau cu prea frumoasa zână,

Tot timpul noi,

Mână de mână.

Dar visul meu se termina,

Frumoasa zână,

Dispărea,

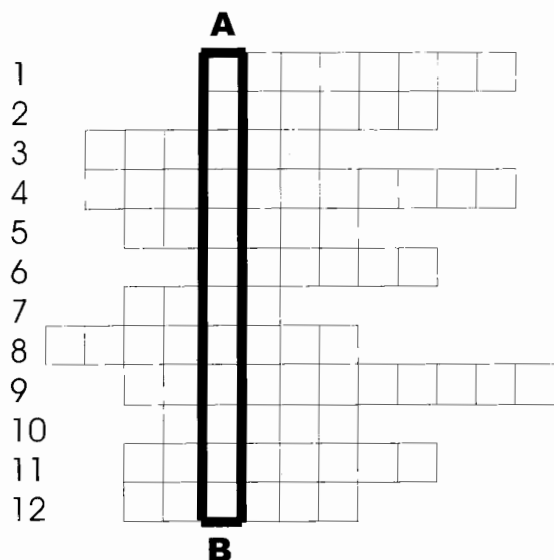
Și dorul rău

Mă cuprindea,

Gândind la prea frumoasa zână.

Amuzamente chimice

Să învățăm chimie prin dezlegarea integramei

- 1 Elemente comune hidrocarburilor
- 2 Substanță cu aceeași formulă moleculară dar proprietăți fizice și chimice diferite
- 3 Sufix adăugat izomerilor de la care s-au înlăturat doi atomi de hidrogen
- 4 Metanul are o structură ...
- 5 C_3H_8
- 6 Izomerie specifică alcanilor
- 7 C_2H_6
- 8 Alcanii sunt hidrocarburi ... aciclice
- 9 Reacția de înlocuire
- 10 C_4H_{10}
- 11 Metoda de descompunere a alcanilor la $1300^\circ C$
- 12 Reacția de adăugare

Clasa a X-a D

Suntem europeni!

Dacă anul trecut vă propuneam un proiect școlar, anul acesta suntem mândri să vi-l prezentăm în desfășurare, cu numele "Rebelii decibeli".

Pentru un proiect în anul întâi de derulare, am urmărit un anumit program. În luna octombrie l-am lansat în comunitate. Un parteneriat internațional trebuie făcut cunoscut presei locale, Inspectoratului Școlar, Primăriei, Prefecturii, altor instituții locale și părinților.

În calitate de coordonatori, în noiembrie anul trecut, i-am invitat pe partenerii noștri turci și polonezi pentru a ne cunoaște. Emoțiile au fost mari pentru că totul era nou și incitant. Am muncit mult ca să le oferim datele științifice referitoare la poluarea sonoră din orașul nostru. În același timp nu am uitat să fim ospitalieri așa cum stă bine românului. Profesorii și părinții au făcut echipă pentru a îmbina în mod eficient știința cu buna dispoziție.

Și noi, la rândul nostru, trebuie să ne vizităm partenerii. În perioada 1-6 martie 2006 am vizitat două orașe din Polonia: Cracovia -fostă capitală- și Toruń -orașul lui Copernic.

În luna mai suntem invitați de partenerii noștri din Turcia să le vizităm orașul Kirsehir, în Anatolia de Mijloc.

Anul viitor ați putea merge și voi cu noi. Cu o singură condiție: **implicați-vă!**

Prof. Hulea Constantina

Profilul absolventului de liceu

Liceul pregătește tânărul absolvent în vederea integrării în învățământul universitar, postliceal sau pe piața muncii și vizează dobândirea încrederii în sine, adoptarea unor decizii în contextul schimbărilor sociale și profesionale precum și înțelegerea mecanismelor de funcționare a societății aflată în permanentă schimbare.

Legea învățământului prevede ca absolventul de liceu să aibă capacitatea :

- ✓ de a decide asupra propriului traseu de dezvoltare profesională și /sau intelectuală
- ✓ de integrare activă în viața socială;

Pentru atingerea acestor deziderate absolventul de liceu trebuie :

- să rezolve probleme utilizând cunoștințe din varii domenii;
- să folosească experiența personală pentru o orientare optimă în acord cu aspirațiile și cu posibilitățile pe care le are (fie pentru piața muncii, fie pentru învățământul superior sau postliceal);
- să fie apt să se integreze activ în societate;
- să aibă capacități de comunicare, de luare a deciziilor, de utilizare a cunoștințelor și experienței potrivite în contexte potrivite, dobândind gândire critică;
- să știe să-și ierarhizeze prioritățile în activitate și în viața de zi cu zi;
- să promoveze acele acțiuni care asigură calitate vieții;
- să aibă responsabilitatea actelor întreprinse și a deciziilor luate.

Aceste finalități ale liceului obligă specialiștii în curriculum, dar și nespecialiștii cu atribuții în dezvoltarea curriculumului, să elaboreze documentele curriculare, pornind de la planurile - cadru și terminând cu implementarea și evaluarea, într-o viziune adecvată cerințelor.

M-aș referi în special la proiectarea curriculară a ciclului superior al liceului care presupune că :

- se acordă prioritate intereselor elevului pentru specializarea aleasă;
- în cazul liceului teoretic, demersurile didactice pun accent pe formarea și dezvoltarea concepțiilor de bază necesare pentru continuarea studiilor în învățământul universitar sau postliceal;
- etapa de școlaritate este concepută ca un furnizor de servicii educaționale, iar elevul este direct și permanent implicat în propriul traseu de formare;
- comportamentul profesorului este în primul rând de organizator și mediator al experiențelor de învățare;
- crește responsabilitatea liceului față de societatea civilă prin diversificarea implicării în viața comunității locale;

- se asigură o cultură adaptată specializării alese;

O problemă foarte importantă în etapa actuală care capătă proporții îngrijorătoare dar care nu este abordată în nici un document curricular, este aceea a atitudinii refractare a unor elevi și a unor părinți față de politica educațională și față de școală în general.

Ștefan Bârsănescu în Politica culturii afirmă : „Alta e situația în democrație; acum pedagogia „vom kinde aus”, care e predominantă, favorizează o slăbire până la compromitere a ordinii școlare în lumea elevilor; tot pedagogic o pedagogie pulverizată în teorii dă acum fiecărui profesor justificări de a lucra liber, de a administra quod libet elevilor. Astfel, se ajunsese la situația unui profesor quasi-independent, „stăpân” pe obiectul său, și la o școală în care principiul ierarhiei de scop, metodă și acțiune fu înlocuit cu acela al anarhiei”.

Același autor scrie mai departe: „Legiutorul român, sensibil la această problemă, formulează o serie de dispoziții privitoare la directori și pare preocupat să aibă în fruntea școlilor conducători conștienți de menirea lor. Aici, interesant e faptul că el face oarecum responsabil pe director de viața și bunul mers al întregii școli, ca în statele autocrate; în schimb, îl subordonează conferinței și consiliului școlar, ca în statele democratice. Mai grav e că legiutorul român condiționează numai vag numirea acestor rectori spirituali și administrativi ai școlilor de calități strict culturale sau profesionale și lasă, în schimb, deschisă calea larg numirii lor politice”.

Aceste citate demonstrează că școala, în orice epocă, este un organism dinamic, are probleme specifice și este mereu în avangardă.

Director: prof. Mihaela Dughiri